

Sygn. akt I C 209/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bartłomiej Wylęgała

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Barbara Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2023 roku w Głubczycach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedziba w T.**

przeciwko **P. F.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej P. F. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedziba w T. kwotę 2.402.40 (dwa tysiące czterysta dwa 40/100) złote wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia 21 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty.
2. W pozostałym zakresie powództwo oddała.
3. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.117,00 (tysiąc sto siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

sporządzone przy zastosowaniu art. 505⁸ § 4 k.p.c.

Podstawę prawną wydanego w niniejszej sprawie wyroku stanowią art. 483 i 484 k.c. W myśl art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna), przy czym zgodnie z art. 484 § 1 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody.

Z tego rodzaju postanowieniem umownym mamy do czynienia w niniejszej sprawie, w świetle treści umowy zawartej w dniu 16 października 2020 r. przez powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. oraz pozwaną P. F.. Na mocy tejże umowy powód był zobowiązany m.in. do budowy instalacji przyłącza gazowego do budynku położonego w B., przy ul. (...). Akacje 14A do dnia 2 kwietnia 2021 r., a pozwana do budowy instalacji gazowej oraz zawarcia umowy sprzedaży z wybranym sprzedawcą gazu i do rozpoczęcia poboru paliwa gazowego w terminie 90 dni od dnia wykonania przez powoda przyłączenia. W okolicznościach sprawy bezsporny jest fakt zarówno zawarcia przez strony wskazanej wyżej umowy, jak również okoliczność, iż powód w dniu 10 marca 2021 r. wykonał ciężące na nim obowiązki

w powyższych zakresie oraz że pozwana miała wykonać swoje obowiązki do dnia 1 lipca 2021 r. Wreszcie poza sporem pozostaje, iż pozwana nie wykonała tychże obowiązków

w przewidzianym umową terminie, co z kolei zrodziło po jej stronie obowiązek zapłaty na rzecz powoda kary umownej przewidzianej w § 5 ust. 5 zawartej przez strony postępowania umowy. Kara ta wynosiła 0,2 % opłaty brutto za przyłączenie, tj. 3300,88 zł. (zgodnie z § 4 ust. 2 umowy) za każdy dzień opóźnienia i nie mogła przekroczyć 100% wysokości opłaty za przyłączenie. Skoro zatem bezspornym w sprawie jest, iż pozwana nie wykonała powyższego zobowiązania do dnia 1 grudnia 2022 r. powód był uprawniony do żądania od niej objętej pozwem kary umownej. Skoro zatem powód naliczył tę karę za okres od dnia

2 grudnia 2021 r. do dnia 1 grudnia 2022 r. (nota obciążeniowa k. 19 akt), tj. łącznie za okres 364 dni, a wysokość 0,2 % opłaty brutto za przyłączenie wynosi 6,60 zł. (3.300,88 zł. * 0,2 %), wysokość tejże kary umownej winna wynieść za w/w okres 2.402,40 zł. (364 dni * 6,60 zł.). Taką też kwotę zasądzono od pozwanej na rzecz powoda, oddalając powództwo

w pozostałym zakresie, jako nieuzasadnione.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanej zawartego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, świetle powyższych ustaleń, w ocenie Sądu nie sposób uznać przedmiotowej kary umownej za rażąco wygórowanej w rozumieniu art. 484 § 2 k.c., zważywszy zwłaszcza na jej wysokość, jak również na znaczny okres opóźnienia pozwanej w wykonaniu zobowiązania oraz fakt, iż sama pozwana na rozprawie w dniu 8 grudnia 2023 r. nie była w stanie określić konkretnie przyczyn tego opóźnienia, co może świadczyć o zupełnym zlekceważeniu przez nią przyjętych na siebie zobowiązań. Wreszcie zauważyć należy, że zasądzona kwota nie przekracza maksymalnej wysokości kary umownej, przewidzianej w § 5 ust. 5 umowy.

Rozstrzygnięcie o obowiązku zwrotu kosztów procesu oparto zaś na przepisie art. 98 § 1-1¹ i § 3 w zw. § 2 pkt 3 i § 15-16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, albowiem powód wygrał proces w 95%, stąd Sąd uznał, iż w takiej sytuacji nie znajduje zastosowania art. 100 k.p.c. Pozwaną obciążono zatem obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu w łącznej wysokości 1.117,00 zł., w tym opłata sądowa od pozwu – 200,00 zł., wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem – 900,00 zł. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17,00 zł.